

Arrest

nr. 312 142 van 29 augustus 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaten S. BENKHELIFA en M. DOUTREPONT
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot teruggrijping van 23 augustus 2024 en van de intrekking van het visum van dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DOUTREPONT en advocaat A. NACHTERGAELE, die loco advocaat S. BENKHELIFA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 augustus 2024 bood verzoeker zich aan bij de grenspolitie van de nationale luchthaven te Zaventem, nadat hij een vlucht had genomen vanuit Douala met bestemming Brussel. Dezelfde dag nam verweerder een beslissing tot teruggrijping (bijlage 11).

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op 23.08.2024 om . uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel-Nationaal, luchthaven Zaventem, werd door ondergetekende,

1

de heer :

naam Y. F. voornaam D. J.

geboren op (...).10.2004 te M. geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Kameroen wonende te [...] houder van het document gewoon paspoort nummer (...) afgegeven te Bafoussam op : 26.12.2023 houder van het visum nr. (...) van het type D afgegeven door Belgische ambassade te Yaoundé

geldig van 20.08.2024 tot 18.12.2024 voor een duur van 120 dagen, met het oog op : BNL 2 afkomstig uit Douala met SN379 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) : (A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument /van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid 1, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

(B) Is in het bezit van een vals / nagmaakt / vervalst reisdocument (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

(D) Is in het bezit van een vals / nagmaakt / vervalst visum of verblijfsvergunning (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°) Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart dat hij komt studeren als student informatica aan de hogeschool 'haute école Louvain en Hainaut'. Op vraag van de politie om een bijkomend document door te mailen kreeg hij de wifi niet aangezet op zijn gsm en na hulp hiervoor van de politie wist hij ook niet hoe hij een mail moest versturen en dit als student informatica. Betrokkene legt een inschrijving voor maar dat blijkt een kleurenkopij te zijn zonder een echte stempel van de school erop. Betrokkene legt bijkomend een tenlasteneming van een oom die in Duitsland woont voor maar ook dit blijkt een kleurenkopij te zijn inclusief de aanwezige stempels en handtekeningen.

(...)

(G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°) Reden van de beslissing: Betrokkene is niet in het bezit van enige financiële middelen en dit voor een verblijf als informatica-student in België. Hij heeft geen cash of betaalkaarten en de tenlasteneming is maar een kleurenkopij zonder authentieke stempels en handtekeningen.

(...)"

Op 23 augustus 2023 werd eveneens door verweerder verzoeker zijn visum type D ingetrokken. Uit de uiteenzetting van het verzoekschrift blijkt dat dit de tweede bestreden beslissing is.

2. Over de ontvankelijkheid

Uit een onderdeel van het verzoekschrift en dit wordt bevestigd ter zitting, blijkt dat het beroep ook gericht is tegen de intrekking van het visum van 23 augustus 2024.

In de nota met opmerkingen wijst verweerder erop dat de vordering onontvankelijk is in zoverre gericht tegen de beslissing tot intrekking van het visum, daar dit geen imminente verwijderingsmaatregel betreft.

De Raad wijst erop dat artikel 39/82, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“§ 1.

Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.

[...]

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord.

De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. [...]”

Paragraaf 4 van deze bepaling luidt als volgt:

“§ 4.

De voorzitter van de kamer of de rechter in vreemdelingenzaken die hij aanwijst doet binnen dertig dagen uitspraak over de vordering tot schorsing. Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen vier maanden na de uitspraak van de rechterlijke beslissing uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring.

Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid [...].”

In het arrest nr. 237 408 van 24 juni 2020 heeft de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vastgesteld dat deze bepalingen in het verleden aanleiding hebben gegeven tot verschillende interpretaties aangaande de vraag of een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een andere dan een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel mogelijk is en dat derhalve moet worden teruggegrepen naar de bedoeling van de wetgever.

In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt het volgende gesteld betreffende de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“– annulatie- en schorsingsbevoegdheid voor de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake asiel (Dublin-onderzoek) en in het overige vreemdelingen-contentieux (toegang, verblijf, vestiging (immigratie), beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betreffende de asielaanvragen van de E.U. onderdanen. Dit is in principe niet van rechtswege schorsend doch de gewone en ingeval van een dreigende gedwongen uitvoering, de schorsing bij dringende noodzakelijkheid kan worden gevraagd. De annulatie- en schorsingsbevoegdheid heeft dezelfde inhoud en draagwijdte als die van de Raad van State, zodat het volstaat daar naar te verwijzen;” (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, p.18).

Hieruit blijkt dat de auteur van het wetsontwerp de mogelijkheid tot het vragen van een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts beoogde in het geval van een dreigende gedwongen uitvoering.

Verder kan in de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State betreffende de wijzigingen van artikel 39/82, § 4 van de Vreemdelingenwet het volgende worden gelezen:

“Thans wordt duidelijk bepaald dat een uiterst dringende procedure enkel mogelijk is wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder omdat hij vastgehouden wordt in een gesloten centrum, verblijft in een terugkeerwoning of ter beschikking gesteld is van de Regering met het oog op de uitvoering van deze verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel.

Ter verduidelijking wordt de beroepstermijn herhaald voor het instellen van een uiterst dringende procedure, zoals bepaald in artikel 39/57 van de wet.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot wijziging van de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State, Parl. St. Kamer, 2013-2014, nr. 3445/001, p.10)

De bedoeling van de auteur van dit ontwerp was om elke dubbelzinnigheid weg te nemen aangaande de aard van de handelingen die het voorwerp kunnen uitmaken van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De bespreking van artikel 3 van het wetsontwerp, dat artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet wijzigt, bevestigt dit:

“Een nieuwe beroepstermijn is uitdrukkelijk voorzien wanneer de vreemdeling een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een maatregel wenst in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij gebrek aan een uitdrukkelijke wettelijke bepaling gebeurde de invulling van deze beroepstermijn nu aan de hand van de jurisprudentie van de Raad. De rechtszekerheid vereist echter een duidelijke en wettelijke bepaling”. (ibid. p. 7)

De enige bepaling die betrekking heeft op de uiterst dringende noodzakelijkheid is artikel 39/57, § 1, derde lid, waarin de termijnen voor de indiening van "het in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde verzoek" worden vastgesteld.

Uit de samenlezing van artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, en de bovengenoemde toelichting kan worden afgeleid dat de opsteller van het ontwerp niet de mogelijkheid heeft overwogen om in andere dan de in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde gevallen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van een beslissing toe te laten. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dus enkel ontvankelijk in zoverre er mee een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel wordt aangevochten.

Ter zitting betoogt de raadsvrouw van verzoeker dat zij het arrest van de Algemene Vergadering op een andere wijze leest dan verweerder, dat er een duidelijke samenhang is tussen de bestreden terugnrijving en de intrekking van het visum en meent zij geen effectief rechtsmiddel te hebben tegen de intrekking van het visum als zij dat niet thans reeds samen met de terugnrijving in uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanvechten.

De Raad erkent dat er een samenhang is tussen beide beslissingen maar wijst erop dat dit betoog geen afbreuk doet aan het gegeven dat de intrekking van het visum geen verwijderingsmaatregel of terugnrijvingsmaatregel is en de vordering hiertegen onontvankelijk is. De Raad is van oordeel dat verzoeker de mogelijkheid heeft de intrekking van het visum ook volgens de gewone procedure op effectieve wijze aan te vechten. Ten overvloede wijst de Raad er wel op dat verweerder gebonden is door de overwegingen die onlosmakelijk met het dictum verbonden zijn van dit arrest en deze overwegingen in essentie ook een weerslag hebben op het visum, daar het visum op bijna identieke motieven steunt.

De vordering is onontvankelijk in zoverre ze is gericht tegen de beslissing tot intrekking van het visum van 23 augustus 2023.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid aangaande de eerste bestreden beslissing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna verkort het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij

binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

In het enig middel voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 3 van Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht.

In het tweede onderdeel van het middel wijst verzoeker erop dat hij beschikt over een visum D waarvan de wettigheid niet wordt betwist. De toegang wordt hem geweigerd op grond van artikel 3 §1, 3° van de Vreemdelingenwet. Volgens verzoeker is deze bepaling enkel van toepassing op vreemdelingen die een verblijf op het Schengengrondgebied beogen voor maximum drie maanden, dus een kort verblijf. Bijgevolg is die bepaling niet van toepassing op verzoeker. Hij citeert vervolgens uitgebreid uit een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel aangaande een gelijkaardige zaak en stelt dat die redenering ook moet toegepast worden in de onderhavige zaak. In dit citaat wordt gesteld dat uit de voorbereidende werken van 1995 – 1996 blijkt dat artikel 3 van de Vreemdelingenwet de bedoeling heeft om artikel 5, alinea 1, c van het Schengenverdrag om te zetten in nationale wetgeving. Dit verdrag werd later omgezet in de Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: de Schengengrenscodel) en thans bepaalt artikel 6 de voorwaarden waaraan de derdelanders moeten voldoen indien zij toegang wensen te krijgen tot het Schengengrondgebied. Uit de aanhef van dit artikel blijkt dat het enkel gaat om een verblijf die niet langer dan 90 dagen duurt binnen een tijdsperiode van 180 dagen. Er wordt ook verwezen naar artikel 6.5 waarin een afwijking wordt voorzien voor houders van een visum lang verblijf en naar artikel 8.3 waarin de verificatie door de grenspolitie bij binnenkomst wordt beschreven. In het citaat wordt ook gewezen op artikel 14 van de Schengengrenscodel als rechtsgrond voor de weigering van toegang indien niet is voldaan aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 6. Volgens het citaat blijkt uit de voorgaande bepalingen dat de toegang aan de grens kan worden geweigerd aan derdelanders die niet aan de voorwaarden voldoen, met uitzondering van de derdelanders zoals beoogd in artikel 6.5, zijnde de houders van een verblijfsrecht of een visum lang verblijf. Volgens de redenering laat artikel 3 van de Vreemdelingenwet, noch de Schengengrenscodel aan de grenspolitie toe om verzoeker de toegang te weigeren aangezien hij houder was van een visum D. Volgens verzoeker ontbreekt dus een rechtsgrond voor het nemen van de bestreden terugdrijving.

Bijkomend zet verzoeker uiteen dat, indien de Raad de voormelde redenering niet zou aannemen en toch zou stellen dat artikel 3 van de Vreemdelingenwet wordt toegepast in geval van houders van een visum lang verblijf, de grenspolitie dan wel de documenten mag verifiëren maar niet zonder meer mag overgaan tot een geheel nieuw onderzoek van de opportuniteit van de afgifte van het visum. Dit terwijl de bestreden beslissing niet aan verzoeker verwijt dat hij zijn documenten niet heeft voorgelegd die het doel van zijn reis kunnen aantonen, aangezien verzoeker die wel heeft voorgelegd nu hij zijn geldig paspoort en geldig

visum heeft voorgelegd, een toelating tot inschrijving aan de Haute école Louvain en Hainaut, hetgeen gaat om de vereiste documenten om een studentenverblijf te rechtvaardigen. Verzoeker acht het niet kunnen dat de grenspolitie zijn competenties om een informaticaopleiding te volgen in twijfel heeft getrokken op basis van overwegingen die betrekking hebben op zijn capaciteit om zich te verbinden met het wifi-netwerk op de luchthaven. Verzoeker heeft van de bevoegde dienst de gelijkwaardigheid van zijn diploma verkregen, een procedure die bijzonder zwaar is. In het kader van die procedure werd reeds geverifieerd of verzoeker aan de voorwaarden voldeed om zijn studies te kunnen verderzetten aan de hogeschool. Verzoeker begrijpt niet waarom de grenspolitie zich het recht toekent om die gelijkwaardigheid in twijfel te trekken. Ook wat betreft het argument van de bestaansmiddelen, heeft verzoeker een kopie voorgelegd van de tenlasteneming van zijn garant, zijnde zijn oom, die zich ertoe engageert om alle kosten verbonden aan zijn studies op zich te nemen. Er blijkt bijgevolg dat verzoeker zijn diploma, de gelijkwaardigheid ervan, een toelating tot inschrijving en een attest van tenlasteneming heeft voorgelegd en dus alle documenten die vereist zijn volgens artikel 3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat in het kader van de visumaanvraag lang verblijf met het oog op studies, verweerder reeds is overgegaan tot een onderzoek van de voorwaarden zoals bepaald in artikel 60 van de Vreemdelingenwet en dat op basis van dat onderzoek een studentervisum D werd verstrekt. Verweerder heeft dus reeds onderzocht of de verblijfsvoorwaarden waren vervuld en op basis van het visum, heeft verzoeker een recht op toegang tot het grondgebied. Verzoeker herhaalt dat het niet toekomt aan de grenspolitie om op indirecte wijze opnieuw over te gaan tot het onderzoek naar de voorwaarden voor de afgifte van een visum. Door dit te doen, heeft verweerder misbruik van zijn macht begaan. Volgens verzoeker heeft de grenspolitie dus een nieuw onderzoek gedaan van de voorwaarden om hem een studentervisum toe te kennen, zich daarvoor verkeerd baserend op artikel 3 van de Vreemdelingenwet. Ook dienaangaande citeert verzoeker uitgebreid uit het eerder vermeld vonnis van de rechtbank van eerste aanleg.

Tot slot citeert verzoeker nog uitgebreid uit een rechtsleerartikel waarin onder meer ook de vraag wordt onderzocht of artikel 3 van de Vreemdelingenwet de rechtsgrond kan zijn voor een terugleiding voor een houder van een visum D. Opnieuw wordt die rechtsgrond betwistbaar geacht en wordt er onder meer gesteld geen kennis te hebben van eerdere beslissingen tot terugleiding gesteund op dezelfde motieven voor gevallen van visum lang verblijf. Indien toch moet aangenomen worden dat een terugleiding op die rechtsgrond mogelijk is, stelt deze rechtsleer verder dat het disproportioneel is op vlak van de rechtszekerheid indien elk visum lang verblijf kan in vraag gesteld worden op basis van een heronderzoek ten gronde aan de grens. Immers, vooraleer een visum lang verblijf wordt toegekend, veronderstelt dit een lang en minutieus onderzoek van talrijke technische voorwaarden voor de aankomst van de vreemdeling in België. Zo worden voorafgaandelijk aan de afgifte van het visum niet enkel de documenten gecontroleerd, maar eveneens de realiteit van de beoogde studies. Zo worden door de diplomatieke post reeds de intenties onderzocht en of het niet gaat om misbruik van de procedure op basis van een vragenlijst gevolgd door een gehoor.

Beoordeling

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Het deugdelijk karakter van deze motieven en de zorgvuldigheid bij de feitenvergaring dienen te worden onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepalingen.

De bestreden beslissing steunt op artikel 3, lid 1, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° [...];

2° [...];

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;

[...]

De beslissing wordt genomen door de minister of, behalve in het geval bedoeld in het eerste lid, 6°, door zijn gemachtigde. In de in het eerste lid, 1° of 2°, bedoelde gevallen, kunnen de met de grenscontrole belaste overheden de beslissing zelf nemen.

Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken.

De met de grenscontrole belaste overheden drijven de vreemdeling aan wie de toegang geweigerd wordt terug en, in voorkomend geval, verklaren zij het visum nietig of trekken zij het in.

De Koning kan, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en regels voor de toepassing van dit artikel vaststellen.”

Verzoeker is samengevat van oordeel dat artikel 3 van de Vreemdelingenwet, nu deze de omzetting vormt van de artikelen 6 en 14 van de Schengengrenscodex, niet toelaat om aan een persoon die in het bezit is van een visum lang verblijf, de toegang te weigeren. Volgens verzoeker kan de toegang aan derdelanders die niet voldoen aan de voorwaarden van artikel 6 van de Schengengrenscodex enkel geweigerd worden als het niet gaat om een personen met een verblijfstitel of personen in het bezit van een visum lang verblijf. Hij baseert zich daarvoor specifiek op artikel 6.5 van de Schengengrenscodex.

De Raad volgt prima facie dat artikel 3 van de Vreemdelingenwet de uitvoering vormt van de artikelen 6 en 14 van de Schengengrenscodex (onder meer Wetsontwerp betreffende maatregelen van bestuurlijke politie inzake reisbeperkingen en het Passagier Lokalisatie Formulier en houdende wijzigingen van diverse wetsbepalingen betreffende het Informatieveiligheidscomité” van 11 april 2023, *Parl. St. Kamer 2022-2023 nr. 55 3264/001, MvT, 30: “Artikel 3 van de wet van 15 december 1980 vormt de uitvoering van de artikelen 6 en 14 van de Schengengrenscodex.”*).

De Raad wijst daarbij evenwel ook op de artikelen 3 en 2.5 van de Schengengrenscodex.

Artikel 3 stelt:

“Toepassingsgebied

Deze verordening is van toepassing op iedereen die de binnen- of buitengrenzen van de lidstaten overschrijdt, onverminderd:

a) de rechten van de personen die onder het Unierecht inzake vrij verkeer vallen;

b) de rechten van vluchtelingen en personen die om internationale bescherming verzoeken, met name wat betreft non-refoulement. (eigen onderlijnen)”

Artikel 2.5 van de Schengengrenscodex stelt:

“5. „personen die onder het Unierecht inzake vrij verkeer vallen”:

a) de burgers van de Unie in de zin van artikel 20, lid 1, VWEU en de in Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad (1) bedoelde onderdanen van derde landen die familielid zijn van een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer uitoefent;

b) de onderdanen van derde landen en hun familieleden die, ongeacht hun nationaliteit, uit hoofde van overeenkomsten tussen de Unie en haar lidstaten enerzijds, en die landen anderzijds, rechten inzake vrij verkeer genieten die gelijkwaardig zijn aan die van de burgers van de Unie ;”

Uit de voorgaande bepalingen blijkt dat de Schengengrenscodex van toepassing is op "iedereen" die de binnen- en buitengrenzen van de lidstaten overschrijdt, tenzij de persoon onder het Unierecht inzake vrij verkeer valt, of tenzij het om een vluchteling gaat of een verzoeker om internationale bescherming. In deze bepalingen wordt geen uitzondering gemaakt voor derdelanders in het bezit van een visum lang verblijf.

Artikel 6 van de Schengengrenscodex luidt als volgt:

"Toegangsvoorwaarden voor onderdanen van derde landen

1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden :

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien; ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad (1), in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

d) niet met het oog op weigering van toegang in het SIS gesignaleerd zijn;

e) niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name niet om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staan in de nationale databanken van de lidstaten.

2. Voor de uitvoering van lid 1 geldt de inreisdatum als de eerste dag van verblijf op het grondgebied van de lidstaten en de uitreisdatum als de laatste dag van verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Perioden van verblijf die zijn toegestaan op grond van een verblijfsvergunning, of een visum voor verblijf van langere duur worden bij de berekening van de verblijfsduur op het grondgebied van de lidstaten niet in aanmerking genomen.

3. Bijlage I bevat een niet-uitputtende lijst van bewijsstukken die de grenswachter van de betrokken onderdaan van een derde land kan verlangen om na te gaan of aan de in lid 1, onder c), vermelde voorwaarden is voldaan.

4. Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de duur en het doel van het verblijf, alsmede met de gemiddelde prijzen voor kost en inwoning in de betrokken lidstaat of lidstaten, bepaald op basis van een goedkoop verblijf, vermenigvuldigd met het aantal verblijfsdagen.

De door elk van de lidstaten vastgestelde richtbedragen worden meegedeeld aan de Commissie, overeenkomstig artikel 39.

De aanwezigheid van voldoende bestaansmiddelen kan worden beoordeeld aan de hand van contant geld, reischeques en creditcards die de onderdaan van een derde land in bezit heeft. Borgstellingen, voor zover het nationale recht daarin voorziet, en garantstellingsverklaringen van de gastheer/-vrouw als gedefinieerd in het nationale recht, ingeval de onderdaan van een derde land bij een gastheer/-vrouw verblijft, kunnen eveneens als bewijs van voldoende middelen van bestaan gelden.

5. In afwijking van lid 1:

a) wordt onderdanen van derde landen die niet aan alle in lid 1 genoemde voorwaarden voldoen, maar wel houder zijn van een verblijfsvergunning of een visum voor verblijf van langere duur, toegang verleend tot het grondgebied van de andere lidstaten met het oog op doorreis zodat zij het grondgebied kunnen bereiken van de lidstaat die de verblijfsvergunning of het visum voor verblijf van langere duur heeft afgegeven, tenzij hun namen zijn vermeld op de nationale signaleringslijst van de lidstaat waarvan zij de buitengrenzen willen overschrijden, en de signalering vergezeld gaat van instructies om de binnenkomst of doorreis te weigeren;

b) kan onderdanen van derde landen die voldoen aan de in lid 1 genoemde voorwaarden, met uitzondering van de voorwaarde onder b), en zich melden aan de grens, toegang tot het grondgebied van de lidstaten worden verleend, indien aan de grens een visum wordt afgegeven overeenkomstig de artikelen 35 en 36 van Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad (1).

De lidstaten stellen statistieken over aan de grens afgegeven visa op overeenkomstig artikel 46 van en bijlage XII bij Verordening (EG) nr. 810/2009. (...);

c) kan onderdanen van derde landen die niet aan een of meer van de in lid 1 genoemde voorwaarden voldoen, door een lidstaat toegang tot zijn grondgebied worden verleend op grond van humanitaire overwegingen, om redenen van nationaal belang of wegens internationale verplichtingen. Indien de betrokken onderdaan van een derde land gesignaleerd staat als bedoeld in lid 1, onder d), stelt de lidstaat die hem toegang tot zijn grondgebied verleent, de overige lidstaten daarvan in kennis. (eigen onderlijnen)”

Artikel 14, 1 van de Schengengrenscodice luidt als volgt:

“Weigering van toegang

1. Indien een onderdaan van een derde land niet aan alle in artikel 6, lid 1, vermelde toegangsvoorwaarden voldoet en niet tot de in artikel 6, lid 5, genoemde categorieën personen behoort, wordt hem de toegang tot het grondgebied van de lidstaten geweigerd. Dit laat de toepassing van de bijzondere bepalingen inzake asielrecht en internationale bescherming of inzake afgifte van een visum voor een verblijf van langere duur onverlet.”

Anders dan verzoeker voorhoudt kan de Raad niet volgen dat uit de samenlezing van die bepalingen en meer bepaald uit artikel 6.5 zou blijken dat in geval van een controle aan de grens de toegang mag geweigerd worden aan de derdelanders die niet voldoen aan de voorwaarden van artikel 6.1, tenzij het gaat om personen die in het bezit zijn van een verblijfsvergunning of een visum lang verblijf, verstrekt door België.

Immers artikel 6.5 van de Schengengrenscodice gaat om de specifieke situatie waarin de grenspolitie ertoe gehouden is aan een derdelander, ook al is niet aan alle in lid 1 genoemde voorwaarden voldaan, maar die wel houder is van een verblijfsvergunning of een visum voor verblijf van langere duur, toegang te verlenen tot het grondgebied van de andere lidstaten met het oog op doorreis zodat die derdelander het grondgebied kan bereiken van de lidstaat die de verblijfsvergunning of het visum voor verblijf van langere duur heeft afgegeven. Met andere woorden houdt deze bepaling in dat een derdelander die wordt gecontroleerd door de grenspolitie en in het bezit is van een verblijfsvergunning of een visum van langere duur afgegeven door een andere lidstaat, dat grondgebied van die andere lidstaat moet kunnen bereiken en daarom toegang moet worden verleend tot het grondgebied van die andere lidstaat. De grenspolitie moet in een dergelijke situatie de doorreis door België gedogen. Deze bepaling heeft dus geen betrekking op de situatie van verzoeker die met een Belgisch studentenvisum beoogt in België te studeren en aan de Belgische buitengrens stond.

Bijgevolg kan de Raad prima facie niet volgen dat artikel 3 van de Vreemdelingenwet geen rechtsgrond zou kunnen vormen voor een teruggrijping in geval een derdelander zich aanmeldt aan de buitengrens met een visum type lang verblijf, verstrekt door België zoals in casu. Dit wordt herhaaldelijk bevestigd in de voorbereidende werken aangaande artikel 3 van de Vreemdelingenwet, dat herhaaldelijke wijzigingen heeft ondergaan. Zo leest de Raad “Artikel 3 van de wet van 15 december 1980 vormt de rechtsgrond voor een beslissing tot weigering van binnenkomst op het Belgisch grondgebied voor onderdanen van derde landen (eenieder die geen burger van de Unie is in de zin van artikel 20, lid 1, VWEU en niet onder het Unierecht inzake vrij verkeer valt, zoals bepaald in artikel 2, punt 5 van de Schengengrenscodice” in Wetsontwerp betreffende maatregelen van bestuurlijke politie inzake reisbeperkingen en het Passagier Lokalisatie Formulier en houdende wijzigingen van diverse wetsbepalingen betreffende het Informatie veiligheidscomité” van 11 april 2023, Parl. St. Kamer 2022-2023 nr. 55 3264/001, MvT, 30.)”.

Er blijkt evenwel prima facie dat houders van een visum lang verblijf of van een geldige verblijfstitel in een aantal bepalingen van de Schengengrenscodice gunstiger worden behandeld in die zin dat zij bijvoorbeeld conform artikel 10, dat voorziet in gescheiden doorgangen aan de luchtgrensdooorlaatposten voor de uitvoering van de controles op personen overeenkomstig artikel 8, moeten kunnen gebruik maken van de doorgangen die zijn aangegeven met het bord dat is weergegeven in bijlage III, deel B1 („niet-visumplichtig”). Ook artikel 6, 1, b voorziet dat derdelanders met verblijfsvergunning of een visum lang verblijf niet in het bezit moeten zijn van een visum gesteund op de Visumcode. Artikel 6, 2 voorziet verder dat voor de uitvoering van lid 1, of een visum voor verblijf van langere duur niet in aanmerking worden genomen bij de berekening van de (maximale) verblijfsduur op het grondgebied van de lidstaten.

Bijkomend en niet in het minst blijkt eveneens uit de parlementaire voorbereidingen bij de wetswijziging van 24 februari 2017 verder dat artikel 3 van de Vreemdelingenwet wel van toepassing is op alle typen van visa, zowel voor kort als voor lang verblijf maar dat de wetgever daarbij aanstipte dat *“het (...) natuurlijk niet de bedoeling (is) dat men tijdens de grenscontrole tot een nieuw onderzoek van de aanvraag voor een visum lang verblijf overgaat”*. Volgens de wetgever kunnen visa die met het oog op een lang verblijf in België afgegeven worden, tijdens de grenscontrole steeds nietig worden verklaard of worden ingetrokken, maar gebeurt dit zeldzaam en enkel indien er ernstige redenen zijn om te geloven dat het visum op frauduleuze of ongerechtvaardigde wijze of om misbruik te maken van de procedure bekomen werd (Wetsontwerp van 2 maart 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie tot wijziging van de [Vreemdelingenwet] en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen *Parl. St. Kamer, 2015-16, 1696/001, MvT, 17*). Er blijkt echter niet dat de verweerder in casu een dergelijke beslissing getroffen heeft. Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekers visum type D wordt ingetrokken omdat er “ernstige redenen zijn om te geloven dat het visum op frauduleuze of ongerechtvaardigde wijze of om misbruik te maken van de procedure bekomen werd”.

In die zin kan verzoeker in zijn subsidiaire betoog dan ook prima facie gevolgd worden, waar hij stelt dat grenspolitie dan wel de documenten mag verifiëren maar niet zonder meer kan overgaan tot een geheel nieuw onderzoek van de opportuniteit van de afgifte van het visum lang verblijf.

Er blijkt overigens dat de wetgever in de voormelde voorbereidende werken concrete voorbeelden geeft van gevallen waarin er sprake was van misbruik: *“Concreet hebben enkele gevallen waarin de procedure omzeild werd of waarin sprake was van misbruik de nietigverklaring of intrekking van het visum lang verblijf gerechtvaardigd. Het is al voorgekomen dat een voor studie afgegeven visum werd ingetrokken omdat de houder ervan werd uitgeschreven door de academische overheid in kwestie, tussen het ogenblik waarop het visum werd afgegeven en het ogenblik waarop de betrokkene zijn visum gebruikte om naar België te komen. De voorgenomen opleiding was al bijna voor de helft voorbij hoewel het visum tijdig was afgegeven. Een ander geval dat als voorbeeld kan worden genoemd betreft een vreemdeling aan wie een visum werd afgegeven om hem in staat te stellen zich bij zijn echtgenoot in België te voegen in het kader van een gezinshereniging. Het visum werd ingetrokken na de bekentenis van de echtgenoot dat het huwelijk een schijnhuwelijk was.”*

Ook al moeten de hogere voorbeelden als exemplatief en niet als exhaustief worden aangenomen, stelt de Raad evenwel prima facie in het onderhavig geval vast dat er op het eerste zicht geen sprake is van een nieuw gegeven na verstrekken van het studentenvisum, zoals in het supra aangehaalde voorbeeld in de voorbereidende werken, waardoor de grenspolitie manifest had kunnen vaststellen dat de intenties voor de beoogde studies niet langer ernstig zijn.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 5 juni 2024, via de Belgische ambassade te Yaounde (Kameroen) een aanvraag indiende om, met het oog op studies aan de Haute école Louvain en Hainaut, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Bij deze aanvraag voegde de verzoeker onder meer een “attestation d’assurance et d’assistance de voyage, zijn nationale identiteitskaart, een “modèle de formulaire standard” van de Haute école Louvain en Hainaut (hierna: Helha) pour l’obtention d’un visa ou d’un titre de séjour en tant qu’étudiant” waarin de Helha stelt dat verzoeker de toegang tot de studies wordt verschaft, bewijs van betaling van 237 euro, medisch certificaat van 23 mei 2024 door een “médecin agréé consulat Belgique”, “relevé des notes aangaande het secundair onderwijs”, “baccalauréat de l’enseignement secondaire”, gelijkwaardigheidsattest van de “ministère de la communauté française”, de bijlage 32 (tenlasteneming) met legalisatie, de identiteitskaart van de garant en het bewijs van een blanco strafregister.

De visumaanvraag werd ingewilligd. Het visum zelf is geldig van 20 augustus 2024 tot 18 december 2024 uitgereikt voor een verblijf van 120 dagen, met meerdere binnenkomsten.

De Raad stelt vooreerst vast dat verweerder niet betwist dat aan verzoeker een visum type D werd verleend. Het gegeven dat aan de verzoeker een visum type D werd afgegeven, houdt in dat in principe werd vastgesteld dat de verzoeker voldoet aan de vereiste voorwaarden zoals voorzien in artikel 60 en volgende van de Vreemdelingenwet en dit, zoals verzoeker aanvoert, na een uitvoerig onderzoek waarbij verzoeker talrijke stukken bij de visumaanvraag moest indienen, hij een zeer uitgebreide vragenlijst moest indienen en door de ambassade werd gehoord.

Verzoeker wijst in het tweede onderdeel van het middel verder ook terecht op de stukken die hij aan de grenspolitie heeft voorgelegd. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat dit ging om: zijn paspoort, het visum D, de kopie van de bijlage 32 met legalisatie van de handtekening en stempel "voldoende solvabiliteit", de identiteitskaart van de garant, "certificat de scolarité", "relevé des notes", een kopie van het "modèle de formulaire standard" van de Haute école Louvain en Hainaut (hierna: Helha) pour l'obtention d'un visa ou d'un titre de séjour en tant qu'étudiant" waarin de Helha stelt dat verzoeker de toegang tot de studies wordt verschaft en het "baccalauréat de l'enseignement secondaire" van 4 december 2023.

Volgens de grenspolitie is verzoeker niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf zouden staven. Hij steunt zich daarbij op het feit dat verzoeker de wifi niet kreeg aangezet in de luchthaven en niet wist hoe hij een mail naar de politie moest sturen en dit terwijl hij beoogt informatica te studeren. Verder valt de grenspolitie over het feit dat verzoeker wel een inschrijving voorlegt maar dat dit een kleurenkopij betreft zonder een echte stempel.

Wat betreft het motief dat verzoeker niet aantoont dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt motiveert verweerder dat verzoeker niet in het bezit is van financiële middelen, geen cash of betaalkaarten en dat de tenlasteneming maar een kleurenkopij is zonder authentieke stempels.

De Raad moet verzoeker prima facie volgen dat, ook al mag het misschien op het eerste zicht vreemd zijn dat een student van 19 jaar die beoogt informatica te studeren niet onmiddellijk zich weet te verbinden met de wifi in de luchthaven en geen mail doorgestuurd kan krijgen naar de politie, dan nog deze elementen weinig opwegen tegen het uitgebreide visumdossier dat verzoeker voorlegde waarin hij onder meer zijn diploma middelbaar onderwijs en ook het gelijkwaardigheidsattest van de bevoegde Franse gemeenschap voegde. Ook al erkent de Raad dat de grenspolitie op het ogenblik van aankomst geen kennis heeft van het volledig visumdossier dat werd ingediend bij de aanvraag, is het aangewezen dat er door de grenspolitie mee zou rekening gehouden worden dat aan het verschaffen van een visum type D en dus een visum lang verblijf in principe een grondig onderzoek is voorafgegaan en dat het, zoals supra blijkt uit de voorbereidende werken, "*natuurlijk niet de bedoeling (is) dat men tijdens de grenscontrole tot een nieuw onderzoek van de aanvraag voor een visum lang verblijf overgaat.*" Zoals de Raad kon vaststellen, kan in geval van twijfel ook op snelle elektronische wijze bij de bevoegde ambassade door verweerder het visumdossier worden opgevraagd en verkregen. Verweerder had die mogelijkheid om op die wijze de beslissing op zorgvuldige wijze voor te bereiden, doch heeft dit pas opgevraagd nadat de beslissing was genomen. Wat betreft de bedenking van de grenspolitie dat verzoeker, die beoogt informatica te studeren, niet kan mailen, blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker de dag van zijn aanhouding aan de grens (in paniek) een mail heeft gestuurd naar de Belgische ambassade in Yaounde, zoals terecht aangestipt ter zitting.

Verder blijkt wat betreft het attest van de hogeschool en wat betreft het attest van de tenlasteneming inderdaad dat dit om kleurenkopijen gaat. Echter, zoals ter zitting terecht aangestipt, blijkt niet uit artikel 3 van de Vreemdelingenwet dat men aan de grenspolitie, als men arriveert met een geldig studentenvisum type D, geen kopijen zou mogen voorleggen van de stukken die eerder aan de Belgische ambassade werden voorgelegd. Ten overvloede blijkt dat het voorleggen van een tenlasteneming kan volstaan volgens artikel 61 §1, 1° lid, 2° van de Vreemdelingenwet en dat dit ook om een burger van de Unie mag gaan die een verblijfsrecht heeft van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of een andere lidstaat van de Europese Unie. Dit omdat de grenspolitie blijkens het grensverslag bedenkingen heeft bij het feit dat verzoeker zijn garant een Duitse oom in Duitsland is.

In deze specifieke context volgt de Raad het betoog van verzoeker dat het prima facie kennelijk onredelijk is dat verweerder, op het ogenblik dat verzoeker met het hem toegekende studentenvisum het Rijk poogt binnen te komen, oordeelt dat verzoeker niet in het bezit is van documenten die het doel van het

voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven of dat hij geen afdoende bestaansmiddelen heeft aangetoond.

Na een prima facie onderzoek van de voorliggende betwisting, stelt de Raad dan ook vast dat de beide gehanteerde motieven niet deugdelijk zijn en niet getuigen van een zorgvuldige feitenvinding om de verzoeker de toegang te weigeren en hem terug te drijven met toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° en 4°, van de Vreemdelingenwet.

De verzoeker kan prima facie worden gevolgd waar hij aanvoert dat de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden in het licht van artikel 3 van de Vreemdelingenwet.

Het verweer in de nota met opmerkingen kan niet overtuigen. Verweerder stelt dat het vervullen door verzoeker van de voorwaarden voor de toekenning van een visum en het onderzoek van die voorwaarden door de ambassade de grenscontrole instanties niet belet om die voorwaarden bij binnenkomst op het grondgebied nogmaals te onderzoeken. Dit standpunt moet echter genuanceerd worden in geval een visum lang verblijf werd verschaft, zoals in casu. Zoals supra uiteengezet heeft de wetgever inderdaad herhaaldelijk bevestigd dat artikel 3 van de Vreemdelingenwet ook de rechtsgrond is voor een terugdrijving als men zich aan de buitengrens aanmeldt met een visum lang verblijf en zal dus een controle door de grenspolitie gebeuren. In dat opzicht kan verweerder gevolgd worden waar hij stelt dat België de plicht heeft om grenscontroles uit te voeren ten aanzien van vreemdelingen die via het grondgebied van het Rijk de Schengenlidstaten wensen binnen te komen (hetgeen hoger wordt bevestigd met verwijzing naar de artikelen 3 en 2.5 van de Schengengrenscodes). Echter zoals blijkt uit de hoger aangehaalde voorbereidende werken "*(is) het (...) natuurlijk niet de bedoeling dat men tijdens de grenscontrole tot een nieuw onderzoek van de aanvraag voor een visum lang verblijf overgaat*". De Raad herhaalt dat volgens de wetgever visa die met het oog op een lang verblijf in België afgegeven worden, tijdens de grenscontrole nietig kunnen worden verklaard of worden ingetrokken, maar dat dit volgens de wetgever zelden gebeurt en enkel indien er ernstige redenen zijn om te geloven dat het visum op frauduleuze of ongerechtvaardigde wijze of om misbruik te maken van de procedure bekomen werd (Wetsontwerp van 2 maart 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie tot wijziging van de [Vreemdelingenwet] en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen *Parl. St. Kamer*, 2015-16, 1696/001, MvT, 17). De Raad herhaalt dat er niet bleek dat de verweerder in casu een dergelijke beslissing getroffen heeft.

Waar verweerder verder nog verwijst naar een Schengenvisum, artikel 30 van de Visumcode en rechtspraak van de Raad die betrekking had op terugdrijvingen van verzoekers met een visum type C, gaat hij voorbij aan de discussie. In casu kwam verzoeker niet aan met een Schengenvisum dat was gestoeld op de visumcode, maar wel met een visum lang verblijf dat een nationaal visum is en wordt verstrekt eens werd vastgesteld dat aan de voorwaarden van artikel 60 en volgende van de Vreemdelingenwet is voldaan (zie dienaangaande ook "gemeenschappelijke instructies aan de diplomatieke en consulaire beroepsposities – 2005/C 326/01 en het bepaalde aangaande "visum voor een verblijf van lange duur," p. 6)

Waar verweerder verder in de nota nog de motieven van de bestreden terugdrijving aangaande het doel en de bestaansmiddelen niet kennelijk onredelijk en niet onzorgvuldig acht, kan de Raad om de supra uiteengezette redenen prima facie niet volgen. Verzoeker is in het verzoekschrift wel ingegaan op het argument van de bestaansmiddelen door te verwijzen naar de tenlasteneming, die in principe kan volstaan, zodat hij niet moest ingaan op het argument aangaande de cash of betaalkaarten. Verzoeker diende evenmin bij aankomst aan de grens te bewijzen dat zijn oom uit Duitsland werkelijk geld kan overmaken, zoals verweerder suggereert.

Het tweede onderdeel van het enig middel is, in de aangegeven mate, op het eerste gezicht gegrond en dus ernstig.

Aangezien een onderdeel van het middel ernstig is dienen de andere onderdelen niet verder te worden onderzocht.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden akte is bijgevolg voldaan.

4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Verzoeker voert onder meer aan dat de uitvoering van de bestreden beslissing grote gevolgen zal hebben, aangezien hij onder meer een schooljaar zal verliezen. Dienaangaande citeert verzoeker ook uit een arrest van de Raad.

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Het is een evidentie dat een beslissing die ertoe leidt dat verzoeker teruggedreven wordt en als gevolg heeft dat hij een academiejaar dreigt te verliezen een ernstig nadeel met zich meebrengt dat moeilijk te herstellen is. Het dreigend verlies van een school- of academiejaar jaar wordt in de rechtspraak van de Raad van State in beginsel erkend als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat, bij het aanvoeren van ernstige middelen, een schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing kan verantwoorden (cf. 30 december 1997, nr. 70.524; RvS 26 maart 2010, nr. 202.418).

In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat het betoog dat verzoeker vanuit zijn herkomstland na terugdrijving een nieuw visum zal moeten aanvragen grote psychologische repercussies zal hebben met voor de hand liggende economische gevolgen niet is aangetoond met een begin van bewijs. Van verzoeker mag verwacht worden dat hij precieze aanduidingen geeft omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel. Het economisch nadeel is in se niet moeilijk te herstellen.

De Raad stelt vast dat verzoeker het moeilijk te herstellen ernstig nadeel afdoende heeft uiteengezet in het verzoekschrift en kan het betoog aangaande het verlies van een schooljaar omtrent de hierboven uiteengezette redenen volgen. Het verweer kan dienaangaande dus niet bijgetreden worden. Hierbij moet worden benadrukt dat een te rigide interpretatie van het begrip 'moeilijk te herstellen ernstig nadeel' ook niet verenigbaar is met de vereiste dat een verzoeker moet kunnen beschikken over een effectief rechtsmiddel.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt in casu – rekening houdend met de specificiteit van voorliggende zaak – aangenomen.

Uit wat voorafgaat volgt dat voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de eerste bestreden beslissing. De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de terugdrijving dient te worden bevolen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugdrijving van 23 augustus 2024 wordt bevolen.

Artikel 2

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen voor zover ze gericht is tegen de intrekking van het visum.

Artikel 3

Dit arrest is, betreffende artikel 1, uitvoerbaar bij voorraad.

Artikel 4

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 29 augustus 2024 tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

E. VAN DER WEL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VAN DER WEL

A. MAES